

Hij vreesde bovenal een verandering van geest, als via de kindrewetten de overheid, de neutrale staat en moderne ideeën over opvoeding zouden binnendringen. Dat was het bestuur trouwens met hem eens. Toen Geel in de vergadering van 12 mei 1896 vertelde dat er jongens waren die 's avonds voor het naar bed gaan weigerden 'de knieën voor God te buigen' repliceerde de voorzitter: 'Gij moet ze dwingen om gehoorzaam te zijn, maar bedenkt dat gij niet te strijden hebt tegen vleesch en bloed maar tegen de booze macht des Satans die deze Jongens bezielt en ze aanspoort om hun God te weerstaan. Met geweld kunt gij dezen geest niet bezweren, gij kunt hem alleen overwinnen door den Geest der liefde van Christus. En als gij volhardt, zult gij ondervinden dat de Heer Jezus machtig is om dezen geest des Satans uit te drijven'.

Geel kon zich niet vinden in de, onder auspiciën van de Maatschappij tot Nut van 't Algemeen, opgerichte Nederlandsche Bond tot kinderbescherming (1899). De toonaangevende woordvoerders van de Bond, Jhr. mr. A. J. Rethaan Macaré en Th. Nolen, praatte volgens hem over zaken waarvan zij geen verstand hadden. Nolen had alle inrichtingen bezocht en daarover een rapport geschreven. Bij zijn beschrijving van de Martha-Stichting noemde hij het een onverantwoordelijke daad, de zaak van de financiën alleen op het geloof te laten aankomen. Op grond van de opmerking van Nolen weigerde Geel in het voorlopig bestuur zitting te nemen²¹. De Visser was van oordeel dat het in geen geval kwaad kon kennis te nemen van de bedoelingen van de Bond en daarom waren hij en Geel toch aanwezig bij de eerste grote vergadering in het gebouw 'Eensgezindheid' te Amsterdam - al verklaarde Geel bij voorbaat zich er niet mee te kunnen 'vereenigen een christelijk liefdeswerk door ongeloovigen en atheïsten te laten controleren'. Geel bracht in de volgende bestuursvergadering verslag uit²². Hij vertelde hoe hij had verklaard de noodzaak van de Bond niet in te zien. Elk bestuur dat zou toetreden 'geeft zichzelf een verklaring van onmondigheid en onbekwaamheid . . . Bovendien weten de H.H. leden van dit Bestuur niets van die zaken, waarover zij straks geroepen zullen worden een oordeel te vellen. Geen hunner, de Heer Pierson uitgezonderd, heeft zich ooit op dit gebied bewogen . . .'. Pierson antwoordde Geel dat het geenszins de bedoeling van de Bond was, een soort voogdij over de Stichtingen

21. Notulen Bestuur 13 juni 1899.

22. Notulen Bestuur 10 juli 1899.